ΡΑΔΙΟ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΛΛΗΝΟ-ΙΤΑΛΙΚΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ΕΤΟΣ Α'. – ΑΡΙΘ. 3 | ΙΟΥΝΙΟΣ 1938

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μ. ΚΑΡΑΓΑΤΣΗ . . . Ὁ ρόλος τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἰταλίας στὸν παγκόσμιο πολιτισμὸ

Μ. ΒΑΪΑΝΟΥ . . . Κωνσταντῖνος Γεωργακόπουλος καὶ ἡ ἀναδιοργάνωσις τῆς Παιδείας

Ι. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ . . . Ἡ ἀνοιξιάτικη γῆ τῆς Ἑλλάδος

Ν. ΕΥΤΗ . . . . . Ἕλληνες καλλιτέχναι στὸ ἐξωτερικὸ

Β. ΜΠΙΑΖΙ . . . . Ἰταλοὶ φιλέλληνες: Ἕκτωρ Ρομανιόλι

Ἀπὸ τὴν Ἑλληνο-ιταλικὴν πνευματικὴν κίνησιν – Ἑλληνο-ιταλικά: ἡ ἑλληνικὴ νεότης – Ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸν τύπον – Διαλέξεις ραδιοφωνικῶν σταθμῶν Μπάρι καὶ Ρώμης μηνὸς Ἰουνίου–Διάφορα.

ROMA
Via Montello 5

ΡΑΔΙΟ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΛΛΗΝΟ-ΙΤΑΛΙΚΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ΕΤΟΣ Α'. ΑΡΙΘ 3 | Ρώμη: E.I.A.R – Via Montello 5 | Ἰούνιος 1938

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ ΣΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ

Ραδιοφωνικὴ διάλεξις τοῦ λογοτέχνου κ. Μ. ΚΑΡΑΓΑΤΣΗ

Προτοῦ ἐξετάσουμε γιατὶ τὸ σφίξιμο τῶν πνευματικῶν δεσμῶν τῶν δυὸ κατ' ἐξοχὴν μεσογειακῶν Λαῶν–Ἰταλικοῦ κι Ἑλληνικοῦ–εἶναι ἀπαραίτητο, σκόπιμο καὶ σπουδαιότατο, θὰ ἔπρεπε νὰ κάνουμε μιὰ μικρὴν ἀνασκόπησιν τῶν ἀδελφικῶν πολιτισμῶν των.

Ἕλληνες καὶ Ἰταλοί, ἦσαν δύο παρακλάδια τῆς ἀρίας φυλῆς, ποὺ περὶ τὰ τέλη τῆς Γ'. χιλιετηρίδας π. Χ. πῆρε τὸ μεγάλο δρόμο τῶν ὁμαδικῶν μεταναστεύσεων, τὸ δρόμο τῆς Δύσεως. Δὲν ξέρουμε τίποτα τὸ σχετικὸ μὲ αὐτὴ τὴ μακρυνὴ πορεία. Συμπεραίνουμε, ὅμως, πὼς στὴ μεγάλη πεδιάδα τοῦ Ἴστρου–ἐκεῖ ποὺ ξαπλώνεται σήμερα ἡ Οὐγγαρία–τὰ διάφορα φῦλα τῶν ἀρίων χώρισαν σὲ διαφορετικοὺς δρόμους. Οἱ Κέλτες, τράβηξαν γιὰ τὰ δυτικὰ τῆς Εὐρώπης. Οἱ Ἕλληνες προχώρησαν πρὸς τὸ Νοτιᾶ, διάβηκαν τὴν κοιλάδα τοῦ Ἀξιοῦ κι ἐγκατεστάθηκαν στὶς χῶρες τοῦ Αἰγαίου Πελάγους. Οἱ Ἰταλοί, λοξοδρόμησαν ἀνάμεσα στοὺς δυὸ ἄλλους, καὶ πλημμύρισαν τὴ μεγάλη χερσόνησο τῆς Μεσογείου.

Αὐτοὶ οἱ Λαοί, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ φρέσκο αἷμα τους, τὸ θετικό τους μυαλὸ καὶ τὴν πολεμόχαρη ἰδιοσυγκρασία τους, δὲν ἔφεραν τίποτ' ἄλλο στὶς νέες Πατρίδες του. Γιὰ νὰ ποῦμε τὴ λέξι, ἦσαν μισοβάρβαροι. Τὶ βρῆκαν ὅμως, στὰ χώματα τῶν δυὸ γειτονικῶν χερσονήσων;

Σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο οἱ Ἕλληνες ὑπῆρξαν τυχερώτεροι ἀπὸ τοὺς Ἰταλούς. Στὴν Κρήτη καὶ στὶς Κυκλάδες, τὴ στιγμὴ τῆς ἀχαϊκῆς ἐπιδρομῆς ζοῦσε ἕνας λαὸς μεσογειακός–ὄχι Ἑλληνικός–ποὺ μιλοῦσε κι ἔγραφε μιὰ γλῶσσα ἄγνωστή μας ἀκόμα, ἕνας λαὸς ποὺ εἶχε δημιουργήσει τὸν λαμπρότερο ὡς τὰ τότε πολιτισμὸ τῆς Δυτικῆς Ἀνθρωπότητος: τὸν Αἰγαιϊκὸ Πολιτισμό.

Αὐτοὶ οἱ Αἰγειεῖς, ἦσαν τολμηρότατοι ναυτικοί, ἐπιδέξιοι τεχνίτες καὶ ἱκανοὶ ἔμποροι. Οἱ πολεμικοὶ κι ἐμπορικοὶ στόλοι τους, ἐδημιούργησαν τὴν πρώτην θαλασσοκρατορία τοῦ Κόσμου. Ἦταν λοιπὸν φυσικό, οἱ καινούργιοι ἄρχοντες τῆς ἠπειρωτικῆς Ἑλλάδας νὰ ἔρθουν σ' ἐπαφὴ μὲ τοὺς παλιοὺς κατοίκους τῶν νησιῶν, καὶ νὰ πάρουν μέσα

σὲ γοργὸ χρονικὸ διάστημα, ὅλο τὸν πολιτισμό τους. Ἔτσι, πεντακόσια χρόνια μετὰ τὸν ἐρχομό τους στὴν Ἑλλάδα, οἱ Ἀχαιοὶ εἶχαν κιόλας ὁλότελα ἐκπολιτισθῆ ἀπὸ τοὺς Κρητικούς.

Οἱ Ἰταλοί, ὅπως εἴπαμε, δὲν εἶχαν παρόμοια τύχη. Γιὰ πολὺν καιρό, ἔμειναν στὰ καινούργια τους χώματα, στὴν ἴδια κατάστασι ποὺ ἦρθαν. Μόνον οἱ παραλιακοὶ λαοὶ τῆς Χερσονήσου, ἐγνώρισαν κάτι ἀπὸ τὸν Μινωϊκὸ πολιτισμό, ποὺ τὸν ἔφεραν οἱ Κρητικοὶ πάνω στὰ καράβια τους, ὅπως σ' ὅλα τ' ἀκρογιάλια τῆς Μεσόγειου.

Ὁ μεγάλος ὅμως ὄγκος τῶν Ἰταλῶν, ἄργησε πολὺ νὰ ὑψωθῆ σ' ἕνα κάποιο ἐπίπεδο πολιτισμοῦ. Ἴσως αὐτὸ τὸ γεγονὸς νὰ ὀφείλεται στὸ ὅτι τὸν ΙΓ! π. Χ. αἰῶνα, ἕνα καινούργιο κῦμα Ἑλληνικῶν φύλων κατέβηκε ἀπὸ τὸ βοριᾶ στὴν Ἑλλάδα, σβύνοντας γιὰ τέσσερις πάνω-κάτω αἰῶνες τὸν κρητομυκηναϊκὸ πολιτισμό, καὶ τὸ ξάπλωμά του πρὸς τὴ Δύση. Μὰ ὁ Ἑλληνικὸς αὐτὸς Μεσαίων δὲ μποροῦσε νὰ μὴν ἦταν πρόσκαιρος. Ὁ ὄγκος τῶν κατακτητῶν στὴν ἐπαφὴ μὲ τ' ἀπομηνάρια τοῦ παλιοῦ πολιτισμοῦ ἄρχισε νὰ ξυπνάη γιὰ νὰ φτιάση τὸν καθαυτὸ πιὰ Ἑλληνικὸ πολιτισμό: τὸν πολιτισμὸ ποὺ ὡς τὰ σήμερα φωτίζει τὸν κόσμο.

Τὴν ἴδιαν ἐποχὴ στὴ Μεγάλη χερσόνησο, ἕνα παρακλάδι τοῦ Ἰταλικοῦ Λαοῦ, οἱ Τυρρηνοί, βρέθηκαν σ' εὐχάριστη οἰκονομικὴ θέση. Κάποια θαλασσινὴ ἐπικοινωνία γίνηκε μεταξὺ Τυρρηνίας κι Ἀνατολικῆς Μεσογείου, μὲ ἀποτέλεσμα τὴ δημιουργία ἑνὸς ὑποτυπώδους πολιτισμοῦ, μὲ ἀναμφισβήτητη Ἑλληνικὴν ἐπίδραση. Κι ἀκριβῶς, δυὸ αἰῶνες μετὰ τὸ ξύπνημα τῶν Ἐτρούσκων, στὰ νότια σύνορα τοῦ Τυρρηνικοῦ Κράτους, μερικοὶ νομάδες, ἔχτισαν μιὰ μικρὴ πολιτεία, τὴ Ρώμη, ποὺ ἴσως στὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς της νὰ ἦταν ἐξάρτημα τοῦ πολιτικοῦ κι ἐκπολιτιστικοῦ συγκροτήματος τῶν Ἐτρούσκων.

Οἱ συνθῆκες τῆς ἀρχαϊκῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας καὶ τὸ τυχοδιωκτικὸ πνεῦμα τῶν Ἑλλήνων, ἐδημιούργησαν τὸν Η! καὶ τὸν Ζ! αἰῶνα π. Χ. ἕνα μεγάλο μεταναστευτικὸ ρεῦμα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα στὰ Νότια τῆς Ἰταλικῆς χερσονήσου. Ἡ Σικελία, ἡ Καλαβρία, ἡ Λουκανία ἀποτέλεσαν ἕνα ἰσχυρὸ ἀποικιακὸ Ἑλληνικὸ συγκρότημα, ποὺ ὀνομάστηκε Μεγάλη Ἑλλάς. Κι ὄχι μόνον ὁ πολιτισμὸς τῶν Ἑλλήνων μεταδόθηκε στὰ Ἑλληνικὰ χώματα, μὰ μποροῦμε νὰ ποῦμε, πὼς σ' ἕνα μεγάλο ποσοστὸ γεννήθηκε σ' αὐτά, γιὰ νὰ ξαπλωθῆ στοὺς καθαυτὸ ἰταλικοὺς Λαοὺς τοῦ βοριᾶ κι ἰδιαίτερα στὴ Ρώμη, ποὺ ἀπὸ μικρὴ ὑποτελὴς τῶν Ἐτρούσκων πολιτεία, ἔγινε στὸ ἀναμεταξὺ μεγάλο ἀνεξάρτητο κράτος μὲ ἰμπεριαλιστικὲς τάσεις.

Ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὰ κεφαλαιώδη γεγονότα ποὺ ξάπλωσαν τὸν Ἑλληνικὸ πολιτισμὸ σ' ὅλον τὸν κόσμο, ἔρχουνται τόνα πίσω στ' ἄλλο.

Καὶ πρῶτα οἱ κατακτήσεις τοῦ Ἀλεξάνδρου, ποὺ ἄλλαξε τὴ βάρβαρη Ἀνατολὴ σ' Ἑλληνικὰ Βασίλεια. Κατόπιν ἡ κατάκτησις τῶν Ἑλληνικῶν ἀποικιῶν τῆς Ἰταλίας ἀπὸ τὴ Ρώμη, κι ἡ διείσδυση τοῦ πολιτισμοῦ των στὴ μεγάλη Δημοκρατία. Καὶ τέλος, ἡ κατάκτησις ἀπὸ τὴ Ρώμη ὅλου τοῦ ἐξελληνισμένου Κόσμου.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές).

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ Η ΑΝΑΔΙΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Ραδιοφωνικὴ διάλεξις τοῦ λογοτέχνου κ. ΜΑΡΙΟΥ ΒΑΪΑΝΟΥ

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Θρησκευμάτων καὶ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας κ. Κωνσταντῖνος Γεωργακόπουλος ἐγεννήθη ἐν Τριπόλει τὴν 8 Ἰανουαρίου 1891. Φοιτήσας εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ Ἀθήνας διὰ τὴν ἐγκύκλιον μόρφωσίν του ἐνεγράφη εἰς τὴν Νομικὴν Σχολήν, ἧς ἀνηγορεύθη ἀριστοῦχος διδάκτωρ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1911.

Ἐκτελῶν τὴν στρατιωτικήν του θητείαν μετέσχε τῶν πολέμων τοῦ 1912-1913 ὡς ἔφεδρος ἀξιωματικὸς τοῦ Πεζικοῦ πολυβολάρχης, ἀμέσως δὲ μετ' αὐτοὺς κατετάγη εἰς τὸ Σῶμα τῆς Στρατιωτικῆς Δικαιοσύνης ὡς Λοχαγός, καὶ ὑπηρετῶν σχεδὸν συνεχῶς εἰς τὸ μέτωπον ἀπεχώρησεν ἐξ αὐτοῦ τῷ 1923 ὡς Συνταγματάρχης. Ἔκτοτε ἐδικηγόρησεν ἐν Ἀθήναις, ἀναμιχθεὶς εἰς τὴν Πολιτικὴν μόνον κατὰ τὰς ἐκλογὰς τοῦ 1928, ὅτε μετὰ τοῦ κ. Στρέϊτ καὶ τοῦ ἀειμνήστου Κ. Δεμερτζῆ συνέπραξαν μετὰ τοῦ Λαϊκοῦ συνδυασμοῦ Ἀθηνῶν.

Τὴν 30 Νοεμβρίου 1935 μετέσχε τῆς Κυβερνήσεως Δεμερτζῆ ὡς Ὑφυπουργὸς τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου, παραμείνας ὡς τοιοῦτος καὶ κατὰ τὴν ἀνάληψιν τῆς Πρωθυπουργίας ὑπὸ τοῦ κ. Ἰωαν. Μεταξᾶ. Τὴν 4 Αὐγούστου 1936 ὁ Ἐθνικὸς Κυβερνήτης τοῦ ἐνεπιστεύθη τὸ Ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Παιδείας τὸ ὁποῖον διευθύνει ἔκτοτε.

Πιστεύων εἰς τὸν πατριωτισμὸν καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἐξαναγκασθῆ ὑπὸ τῶν κομματικῶν Κυβερνήσεων νὰ ἐκτελοῦν μηχανικῶς τὸ ἔργον των, τοὺς ἐκάλεσε εἰς μίαν ἐθνικὴν ἐξόρμησιν, χαρακτηρίσας αὐτοὺς δικαίως ὡς Ἐθναποστόλους καὶ δημιουργοὺς τῆς Ἑλλάδος τῆς αὔριον. Χάρις εἰς τὴν στενὴν ψυχικὴν ἐπαφὴν Ὑπουργοῦ καὶ διδασκάλων, τὴν πνοὴν τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου καὶ τὴν δικαίαν διοίκησιν, ἡ ἐθνικὴ ἐκπαίδευσις εἰσῆλθεν εἰς τὸν ὀρθὸν δρόμον της καὶ ἐργάζεται ἐμπνεομένη ἀπὸ τὰ ἐθνικὰ ἰδανικά.

Τὸ νομοθετικὸν ἔργον τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας ἔχει τὸ χαρακτηριστικὸν ὅτι δὲν ἀποτελεῖ ἀντιγραφὴν νόμων ξένων, ἀλλὰ στηρίζεται ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς πραγματικότητος, ἡ ὁποία μελετᾶται μετὰ πάσης εὐσυνειδησίας καὶ ἐξυπηρετεῖται διὰ τῶν προσηκόντων μέσων. Διὰ τοῦ νόμου περὶ διοικήσεως τῆς ἐκπαιδεύσεως ἐξησφαλίσθη ἡ ἀρίστη πνευματικὴ καὶ διοικητικὴ καθοδήγησις τῶν ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν, ὡς καὶ ἡ ἐν πνεύματι ἀπολύτου δικαιοσύνης διοίκησις αὐτῶν.

Διὰ τοῦ νόμου περὶ ρυθμίσεως τοῦ σχολείου τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως κατηργήθη ἡ μικτὴ φοίτησις ἀρρένων καὶ θηλέων, κατηργήθησαν ὅλα τὰ ἡμιγυμνάσια ὡς ἀποτελοῦντα τύπον ἀχρήστου σχολείου καὶ πλεῖστα Γυμνάσια, συντελοῦντα εἰς τὴν αὔξησιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν διανοουμένων προλεταρίων. Ἡ γυμνασιακὴ ἐκπαίδευσις καθωρίσθη ὀκταετὴς καὶ ἐξυπηρετεῖ τὰς πνευματικὰς ἀνάγκας τῆς χώρας διὰ τοῦ διαφορισμοῦ της εἰς κλασσικήν, πρακτικήν, γεωργικὴν καὶ ἐμπορικήν. Ἱδρύθησαν ἑκατὸ σχολεῖα

εἰς τὰ ὁποῖα δίδεται ἰσχυρὸς ἐπαγγελματικὸς προσανατολισμός, ἑκάστου ἐξ αὐτῶν ἐξυπηρετοῦντος τὰς οἰκονομικὰς ἀνάγκας τῆς περιφερείας εἰς τὴν ὁποίαν λειτουργεῖ. Ἡ δημοτικὴ ἐκπαίδευσις ἐνισχύθη διὰ τοῦ διορισμοῦ χιλίων πεντακοσίων νέων δημοδιδασκάλων ἐντὸς τοῦ λήγοντος σχολικοῦ ἔτους, διὰ πλείστων διδασκαλικῶν συνεδρίων, δι' αὐξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Ἐπιθεωρητῶν καὶ ἱδρύσεως τοῦ ἀρίστου θεσμοῦ τῶν Γενικῶν Ἐπιθεωρητῶν τῆς Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως. Διὰ πρώτην φορὰν ἱδρύθη καὶ λειτουργεῖ ἐπιτυχῶς Πρότυπον Σχολεῖον ἀνωμάλων καὶ καθυστερημένων παιδίων.

Ἡ Ἀνωτάτη Ἐκπαίδευσις λειτουργεῖ ἀπηλλαγμένη τῶν ἀπεργιῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀταξιῶν τοῦ παρελθόντος. Ὠργανώθη ἡ Γεωπονικὴ Σχολὴ Θεσσαλονίκης καὶ ἡ Πάντειος Σχολὴ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν, ἐπίκειται δὲ ἡ δημοσίευσις τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δύο Πανεπιστημίων καὶ τῆς Σχολῆς δημοσίων ὑπαλλήλων.

Ἐντὸς τοῦ χρόνου τῆς Ὑπουργίας τοῦ κ. Κ. Γεωργακοπούλου ἐτέθησαν νέαι βάσεις εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Ἀρχαιοτήτων καὶ Καλῶν Τεχνῶν. Ἡ ἐπιτυχὴς λειτουργία τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου ἐξησφαλίσθη διὰ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ συστήματος τῆς διοικήσεώς του. Ὠργανώθη μετὰ ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας ἡ Α'. Πανελλήνιος Καλλιτεχνικὴ Ἔκθεσις, ἐπίκειται ἡ δημοσίευσις ὀργανικοῦ Νόμου περὶ τῆς Πινακοθήκης καὶ τοῦ Μουσείου Γ. Σούτσου ὡς καὶ περὶ προστασίας τῆς πνευματικῆς ἰδιοκτησίας. Μελετᾶται ἡ ἵδρυσις φορητῆς Σκηνῆς Λαϊκοῦ Θεάτρου καὶ ἐνισχύονται ποικιλοτρόπως οἱ ἐργάται τοῦ πνεύματος καὶ τῆς τέχνης. Μεγάλη ἐργασία γίνεται εἰς τὰ Μουσεῖα καὶ τοὺς Ἀρχαιολογικοὺς χώρους. Τὰ Μουσεῖα Ἀθηνῶν καὶ Ἡρακλείου ἀποτελοῦν πρότυπα εἰς τὸ εἶδος των. Ἀνεστηλώθησαν πλεῖστα βυζαντινὰ μνημεῖα καὶ ἐπατάχθη ἀμειλίκτως ἡ ἀρχαιοκαπηλία.

Νέα σχολεῖα ἀνηγέρθησαν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου ὡς καὶ πλεῖσται Ἐκκλησίαι. Ἐμελετήθησαν νέοι ἀρχιτεκτονικοὶ τύποι σχολείων προσαρμοζόμενοι πρὸς τὸ κλῖμα καὶ τὰς λοιπὰς ἐνδείξεις τοῦ χώρου εἰς ὃν ἀνεγείρονται.

Ἡ σχολικὴ ἀντίληψις ἐφέτος ἔσχεν ἐξαιρετικὴν δρᾶσιν. Σχολικὰ συσσίτια ὠργανώθησαν καὶ ἐλειτούργησαν ἐπιτυχῶς μὲ τὴν πολύτιμον βοήθειαν τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ Πατριωτικοῦ Ἱδρύματος. Δεκάδες ἀντιτραχωματικῶν ἰατρείων καὶ εἰδικῶν σχολείων λειτουργοῦν ὑποβληθέντων εἰς θεραπείαν 7.000 μαθητῶν.

Ἡ σωματικὴ ἀγωγὴ τῶν μαθητῶν καὶ αἱ μορφωτικαὶ ἐκδρομαὶ ὠργανώθησαν κατὰ τρόπον ἱκανοποιητικόν. Πεντακόσιοι γυμνασταὶ καὶ γυμνάστριαι ἐργάζονται εἰς τὰ σχολεῖα Μέσης Ἐκπαιδεύσεως, Γυμναστήρια ἱδρύονται πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ πλεῖστοι μαθητικοὶ ἀγῶνες ὠργανώθησαν. Χιλιάδες μαθητῶν ἐπεσκέφθησαν τὴν Ὀλυμπίαν, τὸν Μυστρᾶν, τοὺς Δελφούς, τὴν Μακεδονίαν καὶ τὰς Νήσους. Ἐντὸς τοῦ θέρους ἀναμένονται 150 Ἑλληνόπαιδες ἐξ Ἀμερικῆς καὶ ἰσάριθμοι ἐξ Αἰγύπτου. Θὰ φιλοξενηθοῦν ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας, θὰ ἰδοῦν τὴν Ἑλληνικὴν Πατρίδα, θὰ ἀναπνεύσουν τὸν ἀέρα της θὰ θερμανθοῦν ἀπὸ τὸν ἥλιόν της καὶ θὰ ἐπιστρέψουν εἰς τοὺς γονεῖς των διὰ νὰ μεταφέρουν τὸν ἐθνικὸν παλμὸν καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν διότι ἐγεννήθησαν Ἕλληνες.

Η ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΓΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ραδιοφωνικὴ διάλεξις τοῦ λογοτέχνου καθηγητοῦ κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Μὲ τὸ πρῶτο τριαντάφυλλο τῆς ἑλληνικῆς ἀνοίξεως, μὲ τὸ πρῶτο χελιδόνι ποὺ ἔρχεται νὰ βρῆ τὴν παλιά του φωλιά, ἡ γῆ τῆς Ἑλλάδος γεμίζει ἀπὸ κοπάδια προσκυνητῶν: εἶναι οἱ ξένοι ποὺ ἔρχονται ἀπὸ μακριά, πολλὲς φορὲς ἀπὸ πολὺ μακριά, εἶναι οἱ ντόπιοι ποὺ ἀφήνουν τὰ μεγάλα πολυτάραχα κέντρα τῆς χώρας καὶ ξεχύνονται στὶς ἡλιοφωτισμένες κοιλάδες καὶ στὶς κατάσκιες καὶ κατάδροσες λαγκαδιές. Ἡ γοητεία τῆς ἑλληνικῆς γῆς αἰχμαλωτίζει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ὅσοι εὐτύχησαν, ὅσοι μπόρεσαν νὰ κάμουν τὴ γνωριμία τοῦ ἑλληνικοῦ τοπίου. Καὶ τὸ θέλγητρον τῶν τόπων ποὺ εὐλογήθηκαν ἀπὸ τοὺς μακάριους θεοὺς τοῦ ἀρχαίου Ὀλύμπου γίνεται κέντρισμα ἀποδημίας καὶ σκοπὸς ζωῆς σὲ ὅλους ὅσοι ἀπὸ τὸ βιβλίο, ἀπὸ τὴν περιγραφὴ τῆς ἐφημερίδος, ἀπὸ μιὰ φωτογραφία, ἀπὸ μιὰ διαφήμηση ἀκόμη, κατώρθωσαν, ἔστω καὶ ἀμυδρά, νὰ τὸ διαισθανθοῦν. Εἶναι πολὺ λιγοστὲς στὸν κόσμο ὁλόκληρον οἱ χῶρες, ποὺ μποροῦν νὰ ἀποζημιώσουν τόσον πλουσιοπάροχα τὸν ἐπισκέπτη τους, καθὼς ἡ Ἑλλάς.

Τὸ ταξίδι ἀνάμεσα στὴν Ἑλλάδα γίνεται πολὺ συχνὰ μὲ μόνη πρόθεση τὴν ἀναψυχή, ὕστερ' ἀπὸ τὸν κάματο καὶ τὸ μόχθο τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Μὰ πολὺ συχνὰ ἐπίσης μεταβάλλεται σὲ προσκύνημα καὶ σὲ ἀνώτερη πνευματικὴ ἡδονὴ καὶ σὲ ψυχικὸ γεγονὸς ἀπροσμέτρητης σημασίας.

Κάποιος εἶπεν ὅτι ὑπάρχουν βιβλία ποὺ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὰ κρίνῃς, σὲ κρίνουν αὐτά· θὰ προσθέσω ὅτι ὑπάρχουν τόποι, ποὺ ἐπίσης δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τοὺς κρίνῃς, σὲ κρίνουν αὐτοί. Ἡ Ἑλλὰς ἀνήκει στοὺς τόπους αὐτούς. Τὴ βλέπω ὁλόκληρη τὴν ὥρα τούτη τὴν ἀνοιξιάτικη, ξανανιωμένη, σὲ ὅλη της τὴ λεπτότατη, τὴν ἀέρινη ὀμορφιὰ καὶ βρίσκω, πῶς παρ' ὅλα ὅσα, καὶ ἀνεξάντλητα καὶ πολύτιμα, καὶ στοχαστικὰ καὶ περιγραφικά, ἔχει ἐμπνεύσει στοὺς θαυμαστάς της, καὶ στοὺς προσκυνητάς της ὁ λυρικώτερος ὕμνος της, ὁ ἀντάξιός της δὲν ἔχει γραφῆ, οὔτε πρόκειται νὰ γραφῆ ποτέ. Τὰ περισσότερα ἑλληνικὰ τοπία δὲν κινοῦν τὸν πολύλογο θαυμασμό· σὲ ἀναγκάζουν νὰ σωπαίνῃς· καὶ εἶναι ἡ σιωπή σου πιὸ εὔγλωττη ἀπὸ κάθε φραστικὴ ἀκολασία.

Οἱ παράγοντες ποὺ δημιουργοῦν τὸ θαῦμα αὐτὸ εἶναι πολλοὶ καὶ διάφοροι: ἡ ἱστορία, ἡ παράδοση, τὸ ἐρειπωμένο κλασσικὸ μνημεῖο, ἡ κατανυκτικὴ βυζαντινὴ ἐκκλησία, ἡ μνήμη τῶν ἡρώων καὶ τῶν μαρτύρων, ἡ διαφάνεια τῆς ἀτμοσφαίρας, ἡ πνευματικότης τοῦ τοπίου, ἡ ποικιλία τῆς συστάσεως τοῦ ἐδάφους καὶ τοῦ γεωγραφικοῦ διαμελισμοῦ. Ἡ ἑλληνικὴ γῆ προσφέρει σὲ ἀπαράμιλλη μικρογραφία ὅ,τι ἐγκαρδιώτερο καὶ ἀναπαυτικώτερο μπορεῖ νὰ ἐπιθυμήσῃ ὁ ταξιδιώτης. Συνδυάζει τὴν ἀγριότητα μὲ τὴν ἠρεμία· τὰ χιόνια τοῦ βορρᾶ μὲ τὰ γλυκύτατα ἀκρογιάλια τῆς θερμῆς Μεσογείου· τὴ γυμνότητα τῶν βουνήσιων περιγραμμάτων μὲ τὴν ἀφθονία καὶ τὴν πολύμορφη σύνθεση τῆς χλωρίδος, τὰ ὁράματα τῶν γαλάζιων κόλπων καὶ τῶν ἀκύμαν-

των λιμνῶν μὲ τὴν ἐξαίρετη φαντασμαγορία τῶν σκοτεινῶν φαραγγῶν. Δημιουργεῖ σὲ κάθε βῆμα τοῦ περαστικοῦ λαμπρούς πίνακες εἰδυλλίων καὶ ἀναπαύει τὸν κάματο τοῦ ὁδοιπόρου μὲ τὸ θέαμα τῆς γραφικῆς, ἁπλοϊκῆς ζωῆς τῶν δροσερῶν της χωρῶν καὶ τῶν σκαρφαλωμένων σὲ καταπράσινες πλαγιὲς ἀγροτικῶν της συνοικισμῶν. Ἂν ἡ Ἑλλὰς τοῦ βορρᾶ, ἡ Ἤπειρος, ἡ Μακεδονία, ἡ Θράκη, εἶναι ἡ χώρα μὲ τ' ἀπόκρημνα βουνά, τοὺς ἀτελεύτητους κάμπους καὶ τὰ μεγάλα ποτάμια, ἡ Ἑλλὰς τοῦ νότου, ἡ Ρούμελη κι' ὁ Μοριᾶς, εἶναι ἡ χώρα τῶν συνεχῶν μεταμορφώσεων, τῶν θαυμαστῶν ἱστορικῶν τοπίων, τῶν μεγάλων παραδόσεων. Ἂν ἡ ἠπειρωτικὴ Ἑλλὰς διασώζει ἀκόμη καὶ σήμερα σὲ πολλὰ κατατόπια της τὸν ἀνόθευτο τόνο τοῦ πατριαρχικοῦ βίου, ἡ σμαράγδινη Ἑλλὰς τῶν νησιῶν πλουτίζει τὴ φαντασία μὲ τὴ μεγάλη χαρὰ τοῦ πελάγους, μὲ τὰ φτερὰ καὶ τὶς δίψες τῶν ταξιδιῶν. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἑτοιμάζονται, τώρα μὲ τὴν ἄνοιξη, ἀργότερα μὲ τὸ καλοκαίρι, νὰ ξεχυθοῦν ἀνάμεσα στοὺς θησαυροὺς τοῦ εὐλογημένου ἑλληνικοῦ ὑπαίθρου, αἰσθάνονται ὁλοένα βασανιστικώτερη τὴ δυσκολία τῆς ἐκλογῆς. Οἱ Δελφοί, ἡ Ὀλυμπία, ἡ Ἐπίδαυρος, ὁ Μυστρᾶς, τὰ Τέμπη, ἡ Μύκονος, ἡ Σαντορίνη, ἡ Κρήτη, ἡ Δῆλος, ἡ Κέρκυρα–τόποι συχνῶν προσκυνημάτων, ποὺ γεμίζουν θαυμαστὴ γοητεία τὴ διάθεση τοῦ ταξιδιώτου. Μὰ περ' ἀπ' αὐτοὺς καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς παρόμοιους ἄλλους, τοὺς γνώριμους, τοὺς φημισμένους, ὅπως εἶναι τὰ Καλάβρυτα καὶ ἡ καταπράσινη χαράδρα τοῦ Βουραϊκοῦ, ἡ Ἐρέτρια, ἡ Παλιὰ Κόρινθος, τὰ Μετέωρα, ὑπάρχει μιὰ ἄλλη ἐξ ἴσου ζωντανή, ἐξ ἴσου θαυμαστὴ Ἑλλάς. Θὰ ἐπιθυμοῦσα αὐτὴ τὴ στιγμὴ νὰ θυμίσω τὴν ὀνειρώδη ὀμορφιὰ τῆς Καστοριᾶς, τοὺς καταρράχτες τῆς Ἔδεσσας, τὴν ὑπέροχη λίμνη τοῦ Ὀστρόβου, τὸ μαγευτικὸ πέρασμα τοῦ Νέστου ἀνάμεσα στὶς κατάφυτες βουνοπλαγιὲς τῆς Ῥοδόπης, τὸ ἀσύγκριτο μαργαριτάρι τῆς Θάσου, τὰ πολυύμνητα νησιὰ τοῦ Ἀρχιπελάγους, τὰ νησιὰ τοῦ Ἰονίου, τὶς βορεινὲς Σποράδες, τὴν Ἄρτα καὶ τὴν ἀκρολιμνιὰ τῆς Ἀμβρακίας, τὴ μεσημβρινὴ Αἰτωλία μὲ τὶς λίμνες τοῦ Ἀγγελόκαστρου καὶ τοῦ Βραχωριοῦ, μὲ τὴ λυρικὴ λιμνοθάλασσα τοῦ Μεσολογγιοῦ, μὲ τὸ μεσαιωνικὸ θέλγητρο τῆς κατάδροσης Ναυπάκτου, τὴν καταπράσινη Ἤλιδα καὶ τὴ νερόχαρη Τριφυλία, τὸ τραχὺ μεγαλεῖο τῆς πετροχτισμένης Γορτυνίας, τὰ ἔλατα τῆς Βυτίνας καὶ τὸ στοιχειωμένο καράβι τῆς Μονεμβασιᾶς. Θὰ ἐπιθυμοῦσα ἀκόμη νὰ θυμίσω τὴν εἰρηνοφόρα Τεγέα, τὴ πολύκαρπη Μεσσηνία, τὴν ἤρεμη ἀγκαλιὰ τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου–ἕνα σωρὸ ἄλλα κατατόπια, ποὺ προσθέτουν τὴν ἰδιοτυπία τῆς ὀμορφιᾶς των στὸ πολύμορφο ὅραμα τῆς Ἑλληνικῆς Γῆς.

Τὸ «γλυκὺ ἔαρ» εἶναι ἡ ὡραιότερη ἐποχὴ τῆς Ἑλλάδος. Εἶναι ἡ ἐποχὴ ποὺ ἐκφράζει πληρέστερα τὸ νόημα τοῦ κλασσικοῦ τοπίου, τοῦ τοπίου τῆς αἰωνίας ἀνθήσεως, τῆς ἁρμονίας, τῆς εὐρυθμίας, τῆς πνευματικῆς ἀναστάσεως, τῆς ἀνεξάντλητης ζωντάνιας. Καὶ δὲν εἶναι χωρὶς ἰδιαίτερη σημασία τὸ γεγονός, πῶς μαζὺ μὲ τὸν πλοῦτο τῆς θαυμαστῆς χλωρίδος ἐβλάστησε στοὺς μακάριους αὐτοὺς τόπους καὶ ὁ βαθυστόχαστος μῦθος τῆς Περσεφόνης.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Ραδιοφωνικὴ διάλεξις τῆς καλλιτέχνιδος δίδος ΝΑΤΑΛΙΑΣ ΕΥΤΗ

Οἱ τελευταῖες ἐπιτυχίες τῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν τόσο στὴν Εὐρώπη ὅσο καὶ στὴν Ἀμερικὴ δὲν μποροῦν παρὰ νὰ μᾶς κάνουν νὰ ὑπερηφανευόμαστε. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ἄγνωστοι ἀκόμα ἐντελῶς χτές, μὲ μόνο ὅπλο τὸ ταλέντο τους ξεκινᾶνε γιὰ νὰ πάρουν θέσι ἀνάμεσα στοὺς πειὸ φημισμένους καλλιτέχνες. Φυσικὰ δὲν φθάνουν χωρὶς κόπους καὶ βάσανα. Γιὰ τοὺς Ἕλληνες εἶναι διπλοὶ οἱ κόποι. Εἶναι πάντα οἱ ξένοι ποὺ χρουνται νὰ πάρουν τὴ θέσι ἀπ' τοὺς ἐντοπίους. Δυστυχῶς ἡ Ἑλλάδα ἀπὸ καλλιτεχνικῆς (ἰδιαιτέρως στὴ μουσική) ἀπόψεως ὑστερεῖ πολύ, καὶ γι' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ βοηθήση τὰ τόσα της ταλέντα καὶ νὰ τὰ ἐπιβάλλη στὴ διεθνῆ γνώμη. Ἂς ἐλπίσουμε, ὅτι ἡ νέα γενεὰ θἄχη καλλίτερη τύχη. Ἤδη γίνηκε ἕνα μεγάλο βῆμα μὲ τὴν ἵδρυσι τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ. Ἂς ἐλπίσουμε, ὅτι σιγὰ σιγὰ θὰ γείνουν πραγματικότης ὅλα τὰ σχέδια γιὰ τὴν ἵδρυσι τοῦ Μελοδράματος καὶ γενικὰ γιὰ τὴν καλλιτέρεψι τῆς ὑπάρξεως τῶν μουσικῶν μας.

Θἄταν δύσκολο νὰ συγκρατήση κανεὶς τὰ ὀνόματα τῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν, ποὺ δοξάζουν τὴν Πατρίδα τους στὸ ἐξωτερικὸ τὸν τελευταῖο καιρό. Ὑπάρχουν ὅμως κι' οἱ παλαιότεροι, οἱ πρωτοπόροι νὰ ποῦμε, ποὺ δὲ θἄπρεπε νὰ ξεχάσουμε.

Κι' ἀρχίζουμε ἀπὸ τοὺς τραγουδιστάς, ποῦναι κι' οἱ περισσότεροι.

Λίγα χρόνια εἶναι ποὺ μεσουρανοῦσε ὁ ἐξαιρετικός μας τενόρος Ὀδυσσεὺς Λάππας. Λίγοι Ἕλληνες ἀσφαλῶς θὰ γνώρισαν τὶς δόξες του. Ὁ Κωστῆς Νικολάου, ποὺ ὕστερα ἀπ' τὶς τόσες του ἐπιτυχίες γύρισε στὴν Πατρίδα του κι' ἀκούραστος ἐξακολουθεῖ νὰ μορφώνη τοὺς νέους μας τραγουδιστές. Ἡ κ. Ἀλεξάνδρα Τριάντη γιὰ πολὺν καιρὸ ἦταν μεταξὺ τῶν μεγαλειτέρων τραγουδιστριῶν δωματίου. Ἡ κ. Καλὸ μὲ τὴν ἀληθινὰ ξέχωρη φωνή της, ποὺ τόσο πάντα ἐργάστηκε γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ μουσικὴ στὸ Παρίσι. Ὁ κ. Τριανταφύλλου, ὁ εὐγενικὸς ἐκτελεστὴς μουσικῆς δωματίου καὶ ἐξαίρετος καθηγητὴς ποὺ ἔδωσε τὶς μεγαλείτερες τραγουδίστρες τῆς Ἑλλάδος. Ἡ δὶς Κατσιμαντῆ ἡ ὁποία ἐξακολουθεῖ νἄχη ἐπιτυχίες στὴ Γαλλία, ὄχι μόνο ὡς ἐκτελέστρια μὰ καὶ ὡς παιδαγωγός. Ἡ μεγάλη Πέρρα τῆς Ὄπερας τοῦ Βερολίνου καὶ τώρα τῆς Βιέννης. Ὁ κ. Μυλωνᾶς, μιὰ ἀπ' τὶς καλλίτερες φωνὲς τενόρου τῆς γερμανικῆς σκηνῆς. Ὁ Ἰωαννίδης τῆς Ὄπερας τοῦ Ἀμβούργου. Ὁ Μπαξεβᾶνος τῆς Ὄπερας τῆς Ζυρίχης· ἡ Τουρλιτάκη τῆς Λαϊκῆς Ὄπερας τοῦ Βερολίνου, ἡ Δελένδα, ποὺ τραγουδεῖ μὲ τόση ἐπιτυχία στὴ Γερμανία, ὁ Φαρδούλης τῆς Ὄπερας τοῦ Σικάγου, ὁ Ἀργύρης τῆς Κρατικῆς Ὄπερας τοῦ Βερολίνου.

Ἐκεῖνο ὅμως, ποὺ πραγματικὰ μᾶς ἐκπλήττει καὶ ποῦ θὰ μποροῦσε κανεὶς ν' ἀποκαλέση θαῦμα, εἶναι τὰ κατορθώματα τῶν νέων μας καλλιτεχνῶν, τὸν τελευταῖο ἐντελῶς καιρό. Δὲν ὑπάρχει σχεδὸν καμμιὰ μεγάλη σκηνή, τόσο στὴν Εὐρώπη ὅσο καὶ στὴν Ἀμερική, ποὺ νὰ μὴν ἔχη Ἕλληνα τραγουδιστή. Πρὶν λίγα μόλις χρόνια ἡ Ὀδέττη

Ζυγομαλᾶ (Ἑλένη Ντοζιᾶ) τιμᾶται μὲ τὸ πρῶτο Βραβεῖο στὸ Κονσερβατόριο τῶν Παρισίων καὶ ἀμέσως προσλαμβάνεται στὴν Ὄπερα Κωμὶκ γιὰ νὰ φτάσῃ φέτος στὴν Ὄπερα τοῦ Σικάγου. Ἡ Νικολαΐδου προσλαμβάνεται στὴν Ὄπερα τῆς Βιέννης καὶ παίζει κοντὰ σ' ἕνα Ζὰν Κιεπούρα κι' ἄλλους μεγάλους καλλιτέχνες. Ἡ Εὐθυμιάδου τὸν περασμένο Ἰούνιο κερδίζει, μέσα σὲ περισσοτέρους ἀπὸ 200 διαγωνιζομένους, τὸ πρῶτο βραβεῖο τοῦ Διεθνοῦς Διαγωνισμοῦ Βιέννης καὶ προσλαμβάνεται στὴν Ὄπερα τῆς Πράγας, ὅπου παίζει μὲ μεγάλη ἐπιτυχία, ἐνῶ ταὐτοχρόνως ἐργάζεται, τόσο διὰ συναυλιῶν ὅσο καὶ ἀπὸ ῥαδιοφώνου διὰ τὴν διάδοσιν τῆς Ἑλληνικῆς Μουσικῆς.

Ὁ Μοσχονᾶς μετὰ μηνῶν μόνον σπουδὲς στὴν Ἰταλία προσλαμβάνεται στὴ μεγαλείτερη σκηνὴ τῆς Ἀμερικῆς καὶ ταὐτοχρόνως στὴ Σκάλα τοῦ Μιλάνου κοντὰ στὰ μεγαλείτερα ὀνόματα τῆς ἰταλικῆς σκηνῆς. Ἡ Τασσοπούλου, ἡ ὁποία εἶχε τὴν τύχη νὰ χῃ τὴν προστασίαν τοῦ Ὑπουργοῦ Προπαγάνδας τῆς Γερμανίας κ. Γκαῖμπελς, τραγουδεῖ στὴ Γερμανικὴ Κρατικὴ Ὄπερα τοῦ Βερολίνου μὲ μεγάλη ἐπιτυχία. Ὁ Καλογερᾶς τιμᾶται μὲ τὸ δεύτερο βραβεῖο τοῦ Ὠδείου τῶν Παρισίων καὶ ἐμφανίζεται μ' ἐπιτυχία σὲ διάφορες γαλλικὲς σκηνὲς καὶ ἀπὸ ῥαδιοφώνου. Στὶς παρισινὲς συναυλίες συχνὰ βλέπει κανεὶς τὸ ὄνομα τοῦ κ. Ξένου, νεαροῦ τενόρου μαθητοῦ τῆς κ. Καλό. Στὴ Βουδαπέστη ὁ Λιόντας τραγουδᾶ στὴν Ὄπερα κι' ἐνθουσιάζει μὲ τὴν ἐξαιρετική του φωνὴ τενόρου. Στὴν Ἰταλία ἔχουμε ἐπίσης ἕνα σωρὸ νέα ταλέντα, ποὺ πολλὰ ὑπόσχονται. Ἡ Παπαναστασίου, ἡ ὁποία ἤδη εἶχε τόση ἐπιτυχία στὶς πρῶτες της ἐμφανίσεις. Κι' ἀκόμη ἡ Στάμου, ἡ Παπαδάκη, ἡ Βιανέλλη, ποὺ συμπληρώνουν τὶς σπουδές τους στὴ Ῥώμη καὶ ποὺ ἀκοῦμε τακτικὰ ἀπὸ τὸ σταθμὸ τοῦ Μπάρι.

Ἔχουμε τὸ μεγάλο μας Διευθυντὴ ὀρχήστρας, τὸ Μητρόπουλο, ποὺ ἔχει ἀποκτήσει πλέον παγκόσμιο φήμη. Οἱ κριτικοὶ τῶν ἀμερικανικῶν ἐφημερίδων δὲν βρήσκουν λόγια γιὰ νὰ ἐκθειάσουν τὶς μεγάλες ἀρετὲς τοῦ Μαέστρου μας. Ἔχουμε τὸ μοναδικὸ στὸν κόσμο φλαουτίστα Καλλίμαχο, ποὺ ἀποκαλεῖται ἀπ' τοὺς Εὐρωπαίους κι' Ἀμερικανοὺς κριτικοὺς ὁ μάγος τοῦ ἤχου.

Ὑπάρχουν ἀκόμα οἱ πιανίστες μας, ποὺ ἔχουν τόση ἐπιτυχία παντοῦ. Ἡ Ἀντωνιάδου στὴ Γερμανία, ἡ Μαρία Παπαϊωάννου χειροκροτεῖται στὸ Παρίσι, ἡ κ. Κρινὼ Ζώρα ἐπίσης παίζει μὲ μεγάλη ἐπιτυχία στὸ Παρίσι συνθέσεις Ἑλλήνων Μουσικῶν, ἡ Ἰσαακίδου στὴ Βιέννη. Ἔχουμε ἕνα καινούργιο ταλέντο, ποὺ συχνὰ ἀκοῦμε ἀπὸ τὸ σταθμὸ τοῦ Μπάρι, τὴ νεαρὰ Χαιρογιώργου, ποὺ σπουδάζει μὲ τὸν Καζέλλα καὶ ποὺ ἐκπλήσσει ὅλους μὲ τὴ βαθειά της μουσικότητα καὶ τέχνη. Ἔχουμε ἀκόμα τὴ χορογράφο Πράτσικα, ποὺ θριαμβεύει τόσο στὴ Γερμανία καὶ Αὐστρία, ὅσο καὶ Γαλλία γνωρίζοντας μὲ τὶς ὄμορφες λυγερὲς ἑλληνοποῦλες τῆς Σχολῆς της τοὺς ἀθάνατούς μας Ἑλληνικοὺς χορούς.

Ἐπίσης ἡ δὶς Σακελλαρίου, ἡ γνωστὴ χορογράφος τοῦ Β. Θεάτρου Ἀθηνῶν ἐμφανίζεται μὲ μεγάλη ἐπιτυχία σὲ ρεσιτὰλ χοροῦ στὴν Αἴγυπτο. Ἡ Φαρφαλιὰ ἐκπλήσσει μὲ τὸ ταλέντο της στὸ Βερολῖνο. Καὶ κάθε μέρα βλέπουμε ν' αὐξάνουνται τὰ ἑλληνικὰ ὀνόματα καὶ νὰ παίρνουν θέσι δίπλα στοὺς πειὸ ξακουστοὺς καλλιτέχνες τοῦ κόσμου.

ΙΤΑΛΟΙ ΦΙΛΕΛΛΗΝΕΣ

ΕΚΤΩΡ ΡΟΜΑΝΙΟΛΙ

Τοῦ καθηγητοῦ τῆς ἰταλικῆς λογοτεχνίας Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. ΒΙΝΤΣΕΝΤΣΟ ΜΠΙΑΖΙ

Τὴν Κυριακὴν 1ην Μαΐου ἀπέθανεν ἐντελῶς αἰφνιδίως εἰς τὴν Ῥώμην ὁ Ἕκτωρ Ρομανιόλι, μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῆς Ἰταλίας, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους καὶ γνωστοτέρους λάτρας τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς φιλολογίας τῆς ἐποχῆς μας. Ὁ Ρομανιόλι ἐγεννήθη εἰς τὴν Ῥώμην τὴν 11ην Ἰουνίου 1871 καὶ ἔγινε ταχύτατα γνωστὸς ὄχι μόνον ὡς ἑλληνιστής, ἀλλὰ καὶ ὡς μαχητικὸς συγγραφεύς, μεγαλόψυχος, ἐραστὴς ὅλων τῶν τεχνῶν καὶ εἰδικώτερον τῆς ποιήσεως καὶ τῆς μουσικῆς. Ἵδρυσε καὶ διηύθυνε ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ καὶ ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς ὁμάδος νέων ποὺ ὑπεστήριζεν εἰς τὴν φιλολογίαν τὴν προσήλωσιν εἰς τὴν ἐθνικὴν παράδοσιν καὶ ἐκηρύσσετο κατὰ ὡρισμένων νεωτερισμῶν εἰσαχθέντων ἀπὸ τοὺς ὑποστηρικτὰς ξένων ρευμάτων. Ἔτσι ἔμειναν παροιμιώδεις οἱ ἀγῶνες του πρὸς ὑποστήριξιν, τῆς τέχνης τοῦ Καρντοῦτσι, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Μπενεντέτο Κρότσε καὶ οἱ ὀπαδοί του εἶχον ἀποφανθῇ ὅτι ἐπρόκειτο πλέον περὶ ποιητοῦ παλαιωμένου, τοῦ ὁποίου τὸ ἔργον ἐπρόκειτο κατὰ μέγα μέρος νὰ περάσῃ εἰς τὴν λησμοσύνην. Ὁ Ρομανιόλι ὅμως ἀφιέρωσε τὴν μεγαλειτέραν του δραστηριότητα καὶ τὴν θαυμαστὴν ἰδιοφυΐαν του πρὸ παντὸς εἰς τὴν μελέτην τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας καὶ τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιολογίας, τὴν ὁποίαν ἐθεώρησε ὄχι ὡς κάτι τὸ ξεχωριστόν, ἀλλὰ ὡς βοήθημα διὰ τὴν ἑρμηνείαν τῶν μεγάλων Ἑλλήνων κλασσικῶν τοὺς ὁποίους ἐζωντάνευσεν εἰς μελέτας καὶ κριτικὰ σημειώματα, ὅπως διὰ τὸν Πίνδαρον ποὺ ἐξέδωσε τὸ 1910 εἰς τὴν Φλωρεντίαν, εἴτε εἰς ἀριστουργηματικὰς μεταφράσεις, ὅπως ὅλων τῶν ἔργων τοῦ Ἀριστοφάνους ποὺ ἐξεδόθησαν τὸ πρῶτον τὸ 1909 καὶ κατόπιν ἀπὸ τοῦ 1924 μέχρι τοῦ 1927. Ἡ μετάφρασις τῶν ἀρχαίων κειμένων εἶνε εἰς στίχους ποὺ ἀποδίδουν εἰς λαμπρὰν ἰταλικὴν καὶ μὲ καταπληκτικὴν πιστότητα τὴν ἁρμονίαν, τὴν γοργότητα, τὴν αἰωνίαν νεότητα τοῦ μεγάλου Ἀθηναίου κωμωδιογράφου.

Ἀφοῦ ἄρχισε εἰς τὸν δρόμον αὐτὸν ὁ Ρομανιόλι, καὶ τόσον ἐπιτυχῶς μάλιστα, συνέλαβε τὸ μεγάλο σχέδιον νὰ μεταφράσῃ εἰς στίχους ὅλους τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας ποιητὰς ποὺ διεσώθησαν μέχρι σήμερον. Τὸν Ὅμηρον, τὸν Ἡσίοδον, τὸν Αἰσχύλον, τὸν Σοφοκλῆν, τὸν Εὐριπίδην, ὅλους τοὺς λυρικοὺς καὶ εἰς τὰ ἀποσπάσματά των ποὺ διεσώθησαν, τὸν Θεόκριτον καὶ ἄλλους ἀκόμη. Διὰ τὸν καθένα ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρω ὁ Ρομανιόλι ἑτοίμαζε εἰδικὴν φιλολογικὴν καὶ ἀρχαιολογικὴν μελέτην, συνεζήτει τὰ σκοτεινὰ σημεῖα, κυριαρχούμενος διαρκῶς ἀπὸ τὸ αἴσθημα τῆς εὐθύνης νὰ γίνῃ πιστὸς ἑρμηνευτὴς τοῦ νοήματος καὶ τοῦ ρυθμοῦ. Πῶς κατώρθωσε νὰ ἀφομοιώσῃ καὶ νὰ μεταφράσῃ τεχνίτας τοῦ λόγου, τόσον διαφορετικοὺς καὶ νὰ τοὺς μεταφράσῃ ὅλους καλά, ὅπως ὁ Ἀριστοφάνης καὶ ὁ Αἰσχύλος, ὁ Πίνδαρος καὶ ὁ Θεόκριτος, ἀποτελεῖ μυστήριον καὶ δι' ἐκείνους ἀκόμη ποὺ εἶχαν τὴν τύχην νὰ γνωρίσουν ἀπὸ κοντὰ τὴν ἀκούραστον δραστηριότητά του. Διὰ τὸ θερμουργὸν αὐτὸ ἔργον του, τοῦ ἑρμηνευτοῦ τοῦ κλασσικοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ δημιουργικοῦ κριτικοῦ συγχρόνως, ἀποτελοῦν μαρτυρίαν οἱ τόμοι ποὺ μᾶς ἄφησε «Εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ὀρφέως» [Μπολόνια 1921], «Τὸ βιλίον τῆς ἑλληνικῆς ποιήσεως» [Μιλᾶνον 1921]. Ὅταν ἱδρύθη ἡ ἀκαδημία τῆς Ἰταλίας, ὁ Ρομανιόλι ἐκλήθη ἀπὸ τοὺς πρώτους νὰ μετάσχῃ ὑπὸ τοῦ Μουσολίνι καὶ ἦτο μέχρι τῆς χθὲς ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον σεβαστὰ στόματά της. Ἡ φήμη του εἶχε ξεπεράσῃ τὰ σύνορα τῆς Ἰταλίας. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐπιστημονικὴν καὶ λογοτεχνικήν του ἐργασίαν, τὸν κατέστησαν ὀνομαστὸν αἱ κλασσικαὶ παραστάσεις τὰς ὁποίας ἀνεβίωσε ὁ ἴδιος καὶ διηύθυνε ἀπὸ τοῦ 1911 μέχρι τοῦ 1927 εἰς τὸ ἀρχαῖον θέατρον τῶν Συρακουσῶν καὶ ἀλλαχοῦ. Μὲ τὰς παραστάσεις αὐτὰς ἐζωντάνευσαν τὰ ἔργα τοῦ Σοφοκλῆ, τοῦ Αἰσχύλου καὶ τοῦ Εὐριπίδη, ἐμπρὸς εἰς ἕνα κοινὸν συρρέον ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ πολιτισμένου κόσμου, κοινὸν ποὺ ἠδυνήθη

νὰ θαυμάσῃ τὴν δεξιοτεχνίαν τοῦ Ρομανιόλι ὡς ἑρμηνευτοῦ, μεταφραστοῦ καὶ ὡς μουσικοσυνθέτου ἀκόμη, διότι εἶχε συνθέσῃ ὁ ἴδιος πρωτότυπον μουσικὴν διὰ τὰ χορικά.

Ὅταν πρὸ πενταετίας ὁ Ρομανιόλι ἦλθε εἰς τὰς Ἀθήνας, ἡ πόλις μας, ποὺ εἶνε λίαν εὐαίσθητος δι' ὅλους τοὺς τιμῶντας μίαν παράδοσιν δόξης ποὺ δὲν σβύνει, τὸν ἐδέχθη θριαμβευτικά. Τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ ἀπένειμε τὸν τίτλον τοῦ ἐπιτίμου καθηγητοῦ, ὁ « Παρνασσὸς » τὸν ἔκαμε μέλος του καὶ ὁ τύπος ἐξῆρε ὅσον ἔπρεπε τὸ ἔργον του. Ὁ Ρομανιόλι διετήρησε ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψίν του αὐτὴν εἰς τὰς Ἀθήνας μίαν εὐγνώμονα ἀνάμνησιν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐξέφρασε ὅταν κατὰ τὸ 1935 τοῦ παρουσίασα τὴν μετάφρασίν μου τοῦ Παλαμᾶ. « Θαυμαστὴ χώρα, μοῦ ἔλεγε, ὅπου ἔζησα βραχείας ἡμέρας μὲ τὴν ψυχὴν γεμάτην ἀπὸ συγκίνησιν. Λαὸς φιλόξενος καὶ ζωηρότατος ποὺ εἰς κάθε συνάντησίν μου ἐζωντάνευε εἰς τὴν μνήμην μου τὰς ἀναμνήσεις μου καὶ τὰς γνωριμίας μου ἀπὸ τὸν ἀρχαῖον ἑλληνικὸν κόσμον. Εὐχαρίστως θὰ γυρίσω εἰς τὰς Ἀθήνας νὰ χαιρετήσω τοὺς συναδέλφους μου τοῦ Πανεπιστημίου ποὺ ἦσαν τόσον εὐγενεῖς ἀπέναντί μου ».

Καὶ πράγματι ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ πέρυσι διὰ τὰς ἑορτὰς τῆς ἑκατονταετηρίδος τοῦ Πανεπιστημίου, ἀλλὰ δὲν τοῦ ἦτο δυνατὸν νὰ ὑποστῇ τὴν ἀνησυχίαν ἑνὸς ταξειδίου. Ἡ ἀρρώστεια ποὺ τὸν ἔσυρεν εἰς τὸν τάφον εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ δίδῃ ἔκδηλα σημεῖα.

ΕΛΛΗΝΟ - ΙΤΑΛΙΚΑ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΕΟΤΗΣ

Στὴν ἀρχαιότατη ἐποχὴ μιὰ μικρὴ ὁμάδα ἀνθρώπων ἔφτασε σὲ μιὰ μικρὴ χώρα. Ἡ χώρα αὐτὴ ἦταν στολισμένη ἀπὸ θάλασσες καὶ ἔμοιαζε σὰν ὀμφαλὸς τοῦ κόσμου. Ἦταν ἄνοιξι καὶ ἡ θάλασσα ἔρριχνε παντοῦ τριγύρω τὶς μυρωδιές της.

Ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι σταμάτησαν.

Ἀπὸ κεῖ παρακολουθοῦσαν τὴ πορεία τῶν ἄστρων. Ἀπὸ κεῖ ἔβλεπαν τοὺς δρόμους τῆς θάλασσας. Τότε ἀνακάλυψαν καὶ τοὺς δρόμους τῆς ψυχῆς τους καὶ ἕνας θεϊκὸς ἐνθουσιασμὸς τοὺς κατέλαβε. Ἔγιναν ἀνταγωνισταὶ μὲ τοὺς ἀθάνατους θεούς, ἐδημιούργησαν τὰ πολύμορφα ἐκεῖνα ἀριστουργήματα ποὺ παραμένουν ἀκόμη σήμερα σὰν τὰ καλλίτερα πρωτότυπα καὶ ποὺ ποτὲ κανεὶς δὲ μπόρεσε νὰ ὑπερβάλῃ στὴν τελειότητα.

Ἡ μικρὴ αὐτὴ Χώρα ἐλέγονταν Ἑλλάς. Ἡ ὀλιγάριθμη ἐκείνη φυλὴ ἦταν ὁ ἑλληνικὸς λαός. Ἡ ζωὴ ποὺ ἔζησε ἐλέγονταν νεότης (*).

(*) ALFREDO PANZINI, *Santhipe*, Treves, Milano, 1919.

Ἀπὸ τὰς δημοσιευομένας ραδιοφωνικὰς διαλέξεις ἡ τοῦ κ. Καραγάτζη μετεδόθη τὴν 12ην Μαΐου, ἡ περὶ Γεωργακοπούλου καὶ ἀναδιοργανώσεως τῆς Παιδείας τὴν 21ην Μαΐου, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς τοῦ κ. Ὑπουργοῦ, ἡ τοῦ κ. Παναγιωτοπούλου τὴν 15ην Μαΐου, ἡ τῆς δίδος Εὔτη τὴν 19ην Μαΐου καὶ ἡ τοῦ κ. Μπιάζι τὴν 29ην Μαΐου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΟ-ΙΤΑΛΙΚΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ.

Τὴν 3ην Μαΐου ἐγένετο ἐν Ρώμῃ ἡ κηδεία τοῦ ἰταλοῦ ἀκαδημαϊκοῦ, καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Ρώμης καὶ διεθνοῦς φήμης ἑλληνιστοῦ Ἕκτορος Ρομανιόλι, ἑνὸς τῶν πλέον ἐνθέρμων φίλων καὶ θαυμαστῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Ἐκτὸς τῶν ἰταλῶν ἐπισήμων καὶ τῶν ἐκπροσώπων τῆς ἰταλικῆς διανοήσεως, παρηκολούθησαν τὴν κηδείαν ὁ ἐν Ρώμῃ Πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Π. Μεταξᾶς καὶ διάφορα ἄλλα μέλη τῆς Ἑλληνικῆς παροικίας.

*

Τὴν 15ην Μαΐου ἤρξατο ἐν Ρώμῃ τὸ 10ον Διεθνὲς Συνέδριον τῆς Χημείας εἰς τὸ ὁποῖον ἀντεπροσωπεύθησαν 38 Κράτη. Ἡ Ἑλλὰς ἀντεπροσωπεύθη ὑπὸ τῶν ἀκαδημαϊκῶν κ. κ. Ζέγγελη καὶ Ἐμμανουήλ, τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου κ. κ. Γαλανοῦ καὶ Καραγκούνη, τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πολυτεχνείου κ. Ζαχαρία καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Γενικοῦ Χημείου τοῦ Κράτους κ. Πανοπούλου. Ἐπίσης συμμετέσχον τοῦ Συνεδρίου οἱ χημικοὶ κ. κ. Νεῦρος καὶ Δέφνερ.

Εἰς τὰ διάφορα τμήματα τοῦ Συνεδρίου ἀνεκοινώθησαν ἐνδιαφέρουσαι ἐπιστημονικαὶ μελέται. Ἡ Ἑλληνικὴ ἀντιπροσωπεία παρουσίασεν ἐργασίας τιμῶσας τὴν ἑλληνικὴν Χημικὴν Ἐπιστήμην.

Οἱ ἕλληνες σύνεδροι ἔτυχον ἐξαιρετικῶν περιποιήσεων ὑπό τε τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν Ἰταλῶν χημικῶν. Κατὰ τὸ ἐπίσημον ἀποχαιρετιστήριον γεῦμα τὸ παρατεθὲν ὑπὸ τοῦ Προεδρείου τοῦ Συνεδρίου εἰς τοὺς συνέδρους, μετὰ τὴν πρόποσιν τοῦ ἰταλοῦ προέδρου, Α. Ε. κ. Παραβάνο καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Γερμανίας καὶ Ἀγγλίας ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Ἕλλην ἀντιπρόσωπος, ἀκαδημαϊκὸς κ. Ἐμμανουήλ, ὅστις ὡμίλησεν λατινιστὶ ὡς ἑξῆς:

« Sermone latino quo primi Chemici libris suis conscribendis usi erant, qui quamvis vanis cogitationibus innutriti multisque inanibus rebus delectati, tamen fundamenta et principia chemiae, quae nunc est, posuerunt, propino hoc illustribus viris chemicis amicae et gloriosae Italiae optando in scientiae adiumentum quod bonum faustum felixque sit ».

Τὸν κ. Ἐμμανουήλ συνεχάρησαν ὁ παριστάμενος Ὑπουργὸς Ἐθνικῆς Παιδείας, Α. Ε. κ. Μποτάϊ, τὸ Προεδρεῖον τοῦ Συνεδρίου καὶ οἱ λοιποὶ σύνεδροι.

*

Παρισταμένων τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ἰταλίας κ. Μποσκαρέλλι, τοῦ ἀνωτέρου προσωπικοῦ τῆς ἰταλικῆς πρεσβείας, τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἰταλικοῦ ἰνστιτούτου ἀνωτέρων σπουδῶν κ. Φεντέλλε, τοῦ καθηγητοῦ τῆς ἰταλικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας παρὰ τῷ Ἐθνικῷ καὶ Καποδιστριακῷ Πανεπιστημίῳ κ. Μπιάτζι, τοῦ ἀνταποκριτοῦ τοῦ Πρακτορείου Στέφανι κ. Τσερεζόλε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἰταλο-ἑλληνικῆς ἐμπορικῆς Τραπέζης κ. Μηλιάδη, ἐγένετο τὴν 13 Μαΐου ἐπίσημος συγκέντρωσις ὀργανωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ροταριανοῦ Ὁμίλου Ἀθηνῶν εἰς μνήμην τῶν Γαβριὴλ Ντ' Ἀννούντσιο καὶ Ἕκτορος Ρομανιόλι. Μετὰ σχετικὴν πρόποσιν τοῦ προέδρου τῶν Ροταριανῶν κ. Γ. Κοφινᾶ, ὡμίλησαν οἱ κ. κ. Β. Βεκιαρέλλης καὶ Ἑ. Σκάσσης, ἐξάραντες τὸ ἔργον καὶ τὰ φιλελληνικὰ αἰσθήματα τῶν δύο ἐνδόξων τέκνων τῆς συγχρόνου Ἰταλίας.

*

Τὸ Ἰταλικὸν Ἰνστιτοῦτον Ἀνωτέρων Σπουδῶν κατὰ τὸ ἔτος 1937-38 ὠργάνωσεν ἐν Ἀθήναις 47 συγκεντρώσεις, ἐκ τῶν ὁποίων 9 συναυλίας καὶ 38 διαλέξεις.

*

Τὴν 24ην Μαΐου ἀφίχθη εἰς Ρώμην ὁ Γεν. διευθυντὴς Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν τοῦ Ὑπουργείου Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Γεν. διευθυντὴς τοῦ Βασ. Θεάτρου Ἀθηνῶν κ. Κωστῆς Μπαστιᾶς, ὅπως μελετήσῃ τὴν ὀργάνωσιν ἐν Ἰταλίᾳ τοῦ κινητοῦ θεάτρου « Carro di Tespi » καὶ τὴν δρᾶσιν ἐν γένει τῆς ἰταλικῆς πρωτοβουλίας.

Κατὰ τὴν διαμονήν του εἰς Ρώμην συγκινητικὴ ὅσον καὶ ἐπιβλητικὴ τελετὴ ἔλαβε χώραν εἰς τὸ νεκροταφεῖον τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου (Ρώμης) ὅπου ὁ κ. Κωστῆς Μπαστιᾶς κατέθεσε στέφανον εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἕκτορος Ρομανιόλι. Ὁ στέφανος ἦτο δάφνινος, ἔφερε δὲ τὰ ἑλληνικὰ ἐθνικὰ χρώματα καὶ τὴν ἀφιέρωσιν « Τὸ Βασιλικὸν Θέατρον Ἀθηνῶν εἰς τὸν Ἕκτορα Ρομανιόλι ». Παρίσταντο εἰς τὴν τελετὴν ὁ ἐν Ρώμῃ πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Μεταξᾶς, ὁ ἀκαδημαϊκὸς κ. Λούτσιο ντ' Ἄμπρα, ὡς ἐκπρόσωπος

τῆς Ἰταλικῆς Βασιλικῆς Ἀκαδημίας, ὁ πρόεδρος τῆς Ἑταιρίας τῶν Ἰταλῶν Θεατρικῶν συγγραφέων καὶ βουλευτὴς κ. Σὰν – Τζώρτζι, ὁ καθηγητὴς τῆς νεοελληνικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ρώμης κ. Γεώργιος Ζώρας, ὁ ὀργανωτὴς τῶν κλασσικῶν παραστάσεων Συρακουσῶν κόμης Γκαργκάλο, ἡ δὶς Τζέλι, πολλοὶ καθηγηταὶ καὶ διάφοροι ἰταλικαὶ προσωπικότητες, ὅλοι οἱ ἐν Ρώμῃ Ἕλληνες φοιτηταί, καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἕκτορος Ρομανιόλι.

Καταθέτων τὸν στέφανον ὁ κ. Μπαστιᾶς εἶπε τὰ ἑξῆς « Τὸ Β. Θέατρον τῆς Ἑλλάδος, ποὺ Σὲ ἐγνώρισε καὶ ὡς ἄνθρωπον καὶ ὡς ποιητὴν καταθέτει τὸν στέφανον αὐτὸν ἐπὶ τοῦ νωποῦ τάφου Σου ὡς φόρον τιμῆς, δι' ὅσα ἔπραξες ὑπὲρ τοῦ Θεάτρου καὶ τῆς ἀναβιώσεως ἐν Ἰταλίᾳ τῶν ἀθανάτων ἀριστουργημάτων τῆς Ἑλληνικῆς ποιήσεως. Ὀλίγοι ἐθρήνησαν τὸν θάνατόν Σου ὅσον οἱ Ἕλληνες καλλιτέχναι καὶ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων. Διὰ τὴν Ἑλλάδα εἶσαι καὶ θὰ μείνῃς τόσον Ἕλλην ὅσον καὶ Ἰταλός ».

Ἡ σεμνὴ τελετὴ ἔληξε μὲ τὸ προσκλητήριον τὸ ὁποῖον ἔγινεν ἀπὸ τὸν κ. Σὰν – Τζώρτζι. Εἰς τὴν ἐκφώνησιν τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἕκτορος Ρομανιόλι ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι ἀνεφώνησαν μὲ φωνὴν παλλομένην ἀπὸ συγκίνησιν: Παρών.

Ὁ ἰταλικὸς τύπος περιγράφων τὰ τῆς τελετῆς τῆς καταθέσεως τοῦ στεφάνου, προσθέτει τὰ πλέον εὐνοϊκὰ σχόλια ἐκθειάζων τοὺς μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας πνευματικοὺς δεσμούς.

Τὴν 28ην Μαΐου ὁ κ. Μπαστιᾶς, ὅστις ἐν Ρώμῃ ἔτυχε θερμοτάτης ὑποδοχῆς καὶ ἔσχε μακρὰς συνομιλίας μετὰ διαφόρων προσωπικοτήτων τῆς ἰταλικῆς πρωτευούσης, ἀνεχώρησεν διὰ Βενετίαν ὅπου πρόκειται νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ ἐπισήμως τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὰ ἐγκαίνια τῆς Διεθνοῦς Ἐκθέσεως Βενετίας.

*

Προσεχῶς θὰ ἐκδοθοῦν εἰς Ρώμην δύο ὀγκώδεις τόμοι περιέχοντες τὰ πρακτικὰ καὶ τὰς ἀνακοινώσεις τοῦ κατὰ Σεπτέμβριον 1936 συνελθόντος ἐν Ρώμῃ Ε! Διεθνοῦς Βυζαντινοῦ Συνεδρίου.

*

Ὑπὸ τοῦ Istituto di Studi Legislativi Ρώμης ἐδημοσιεύθη περίληψις τῆς ἑλληνικῆς νομοθεσίας τῶν ἐτῶν 1935 καὶ 1936, φροντίδι τοῦ καθηγητοῦ κ. Γ. Ζώρα.

*

Ἡ ἰταλὶς γνωστὴ συγγραφεὺς καὶ καλλιτέχνις κ. Μαργαρίτα Σαρφάτι μετέβη εἰς Ἀθήνας ὅπως ἐπισκεφθῇ τὰ γοητευτικώτερα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ δώσῃ διάλεξιν εἰς τὸ Ἰταλικὸν Ἰνστιτοῦτον Ἀνωτέρων Σπουδῶν τὴν 1ην Ἰουνίου μὲ θέμα: « Θέαι ἀπὸ ἀεροπλάνου » (ἐντυπώσεις πτήσεων).

*

Τὴν 10ην προσεχοῦς μηνὸς Ἰουνίου εἰς τὴν αἴθουσαν συναυλιῶν τῆς Β. Ἀκαδημίας S. Cecilia τῆς Ρώμης, διοργανοῦται συναυλία μὲ συμμετοχὴν τῶν τελειοφοίτων σπουδαστῶν τῆς ἀνωτέρας Σχολῆς τελειοποιήσεως, διευθυνομένης ὑπὸ τοῦ μαέστρου καὶ γνωστοῦ μουσικοσυνθέτου Καζέλα. Τῆς συναυλίας μετέχει καὶ ἡ ἀριστοῦχος καλλιτέχνις τοῦ πιάνου Μαρία Χαιρογιώργου, ὑπότροφος τοῦ δήμου Ἀθηναίων.

Ἐπίσης τὴν 13ην τοῦ μηνὸς καὶ εἰς τὴν ἰδίαν αἴθουσαν θὰ γίνῃ συναυλία μὲ σολίστα τὴν βαθύφωνον Τίναν Παπαδάκη, ὑπότροφον τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν.

Ἀμφότεραι αἱ ἑλληνίδες καλλιτέχνιδες ἐκρίθησαν ὡς ἐξαιρετικὰ μουσικὰ ταλέντα.

*

Διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου « Πιέρρο Φόσκαρι » ἀφίχθη εἰς Ἰταλίαν ὁ Διευθυντὴς Καλῶν Τεχνῶν κ. Πρεβελάκης διὰ νὰ ὀργανώσῃ τὸ Ἑλληνικὸν Περίπτερον τῆς Διεθνοῦς Ἐκθέσεως Βενετίας, ἥτις ἀνοίγει τὰς πύλας της τὴν 1ην Ἰουνίου. Διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀτμοπλοίου μετεφέρθησαν εἰς Βενετίαν 38 κιβώτια μὲ 200 περίπου ἔργα τῶν καλλιτεχνῶν κ. κ. Τόμπρου, Παρθένη καὶ Θεοδωροπούλου, τὰ ὁποῖα θὰ ἐκτεθοῦν εἰς τὴν Ἔκθεσιν Βενετίας, Τὴν Διεθνῆ Ἔκθεσιν Βενετίας θὰ ἐγκαινιάσῃ ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας καὶ Αὐτοκράτωρ τῆς Αἰθιοπίας Βίκτωρ Ἐμμανουήλ.

*

Ἐκτὸς τῶν εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος ἀγγελθεισῶν διαλέξεων κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα Μάϊον ἀπὸ τὸν ραδιοφωνικὸν σταθμὸν Μπάρι μετεδόθησαν καὶ αἱ κάτωθι ἀνακοινώσεις: Λίνου Καρζῆ, σκηνοθέτου τοῦ Ἀρχαίου Ἀττικοῦ θεάτρου καὶ λογοτέχνου: « Πῶς θὰ ἑρμηνεύσω τὶς Φοίνισσες τοῦ Εὐριπίδη στὸ Ὠδεῖον Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ (17 Μαΐου), Ἀλεξάνδρου Φιλαδελφέως, διευθυντοῦ Ἐθνικοῦ Μουσείου Ἀθηνῶν: « Ἕκτωρ Ρομανιόλι » (20 Μαΐου), Μαρίου Βαΐάνου « Κ. Γεωργακόπουλος καὶ ἡ ἀναδιοργάνωσις τῆς Παιδείας » (21 Μαΐου).

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΤΥΠΟΝ

Ἀπὸ τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ Πρωθυπουργοῦ κ. Ι. Μεταξᾶ:

« Ἡ κεντρικὴ ἰδέα, ἡ ὁποία ἐνέπνευσε τὴν Κυβέρνησίν μου, ἦτο ὅτι ἡ ἐργασία ἀποτελεῖ ἕνα μέρος ἀναπόσπαστο τῆς γενικῆς ἀσχολίας, τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας, δὲν δύναται νὰ χωρισθῇ ἀπὸ καμμίαν ἄλλην ἀσχολίαν καὶ ἑπομένως καὶ ὁ ἐργάτης ὅστις, ὡς ὁ φορεὺς τῆς ἐργασίας εἶναι ἀναπόσπαστος ἀπὸ τὴν ἐργασίαν, εἶναι καὶ αὐτὸς στενώτατα συνδεδεμένος καὶ ἀλληλέγγυος μὲ ὅλην τὴν ἄλλην Ἑλληνικὴν Κοινωνίαν. Τὸ σύνολον τῆς Κοινωνίας ἁρμονικὰ συνδεδεμένον μὲ ὅλας τὰς ἀσχολίας τῶν κατ' ἰδίαν ὁμάδων ἀποτελεῖ ἕνα σύνολον τοῦ ὁποίου ἡ πρόοδος εἶναι πρόοδος καὶ τῶν μερῶν αὐτοῦ, ὅπως ἡ δυστυχία τῶν κατὰ μέρος ὁμάδων ἀντανακλᾷ εἰς τὴν τύχην τοῦ συνόλου. Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀρχῆς αὐτῆς ἐπροχωρήσαμεν ».

(Ἀπὸ τὸν λόγον πρὸς τὸν ἐργατικὸν κόσμον Πειραιῶς τῆς 1ης Μαΐου 1938).

*

« Αὐτὸ εἶνε ἡ 4η Αὐγούστου. Ἀνεζητήσαμεν εἰς τὴν ψυχὴν τῶν Ἑλλήνων ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶνε κρυμμένο μέσα της, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὴν θέλησιν ὄχι ἑνὸς ἑκάστου, ἀλλὰ τὴν συνδέουσαν τὰ ἑλληνικὰ ἄτομα εἰς τὴν γενικὴν θέλησιν τοῦ Ἔθνους. Καὶ ἐξετελέσαμεν μετὰ θάρρους καὶ αὐτοπεποιθήσεως τὴν θέλησιν αὐτήν, ἔχοντες ὄπισθέν μας ὁλόκληρον τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, βέβαιοι ὅτι ἐκπληροῦμεν τὴν ἐντολήν του. Ἔτσι εἴμεθα βέβαιοι καὶ σήμερον ὅτι ἔχομεν πάντοτε τὴν αὐτὴν ἐντολήν, μὲ μεγαλυτέραν μάλιστα ὁρμὴν καὶ πεποίθησιν, διότι ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἔχει ἤδη πρὸ αὐτοῦ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐντολῆς του ... Μέσα εἰς μίαν θολὴν Εὐρωπαϊκὴν ἀτμόσφαιραν, εἰς κινδύνους πολέμου καὶ ἀπειλάς, μέσα εἰς διεθνεῖς οἰκονομικὰς κρίσεις, ἡ γωνία αὐτὴ τῆν γῆς κατώρθωσε νὰ εὐημερήσῃ, ὅσον εἶνε βέβαια δυνατὸν νὰ εὐημερήσουν οἱ ἄνθρωποι εἰς τὴν γῆν αὐτήν. Καὶ κατωρθώθησαν ὅλα αὐτὰ μόνον διότι ὑπῆρξε σταθερὰ καὶ μόνιμος Κυβέρνησις, μὲ συγκεντρωμένην τὴν ἐξουσίαν, μὴ ἐξαρτωμένην ἀπὸ τὴν εὐμένειαν διαφόρων κομματαρχῶν, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τὴν θέλησιν τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ Βασιλέως, Κυβέρνησις τῆς ὁποίας μόνος καὶ μεγάλος προορισμὸς ἦτο ἡ εὐημερία τοῦ τόπου καὶ ἡ ἀνύψωσις τοῦ Ἔθνους ... Ἐπεζητήσαμεν μίαν αὐστηρὰν κρατικὴν πειθαρχίαν, συνδεομένην ὅμως πρὸς δικαίαν καὶ λογικὴν ἀτομικὴν ἐλευθερίαν, ἥτις ἐξησφαλίσθη διὰ τῆς ἀμερολήπτου, δικαίας καὶ χρηστῆς διοικήσεως, διὰ τοῦ δικαιώματος ὅλων τῶν πολιτῶν ὅπως διὰ κάθε παράπονόν των ἐμφανίζονται ἀμέσως πρὸ τῶν ἀρχῶν χωρὶς δῆθεν προστάτας. Ἡ σύνθεσις αὐτὴ τῆς κρατικῆς πειθαρχίας μὲ τὴν ἐσωτερικὴν ἀτομικὴν ἐλευθερίαν τῶν πολιτῶν εἶνε τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς 4ης Αὐγούστου. Καὶ ὅποιος πιστεύει εἰς τὸ καθεστὼς αὐτὸ καὶ εἰς ἡμᾶς ποὺ τὸ ἐκπροσωποῦμεν, γνωρίζει ὅτι ἐνῷ ὀφείλει ἀπόλυτον πειθαρχίαν εἰς τὸ κράτος, ἔχει κάποτε ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν πλήρη ἀτομικήν του ἐλευθερίαν, κατευθυνομένην ὅμως πάντοτε ὑπὸ τῶν ἐθνικῶν ἰδεωδῶν. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἐξασφαλίζει τὸ μέλλον τῆς χώρας.

Ὅταν βλέπῃ κανεὶς τὸν λαὸν ὁλόκληρον ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου τῆς χώρας εἰς τὸ ἄλλο ἀποφασισμένον νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν χαραχθέντα τὴν 4ην Αὐγούστου δρόμον, δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε βέβαιος ὅτι ἡνωμένοι, ἀποφασισμένοι, πειθαρχημένοι καὶ ὁμονοοῦντες θὰ φθάσωμεν μίαν ἡμέραν εἰς τὸ τέλος τῶν προσπαθειῶν μας καὶ θὰ καταστήσωμεν τὴν πατρίδα μας εὐημεροῦσαν, ἰσχυρὰν καὶ σεβαστὴν εἰς πάντας ».

(Ἀπὸ τὸν λόγον εἰς Τρίπολιν).

*

« Ἀφ' ὅτου ἀνέλαβα τὴν διακυβέρνησιν τοῦ τόπου αὐτοῦ, ἀφ' ὅτου ἡ ἀνάγκη τῆς Πατρίδος μὲ ἔφερε στὸ σημεῖο νὰ πραγματοποιήσω τὸ κυβερνητικὸ καθεστὼς τῆς 4ης Αὐγούστου, πρώτη καὶ κυρία φροντὶς ὑπῆρξε νὰ ἄρω ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰς ψυχὰς τῶν Ἑλλήνων τὴν διχόνοιαν καὶ νὰ τοὺς φέρω τὴν ὁμόνοιαν, ἡ ὁποία πρέπει ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἑξῆς νὰ εἶνε πάντοτε ἡ σημαία ὑπὸ τὴν ὁποίαν θὰ βαδίζῃ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ».

(Ἀπὸ τὸν λόγον εἰς τὸ Λεβίδι).

*

«Ἂν δὲν ἔχῃ κανεὶς τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ λαοῦ δὲν δύναται νὰ προχωρήσῃ διὰ τῆς βίας. Δὲν μπορεῖ νὰ κατορθώσῃ κανεὶς τίποτε. Ἐμεῖς δὲν εἴμεθα ἄνθρωποι τῆς βίας, ἀλλὰ ἐντολοδόχοι ἰδικοί σας καὶ ὅτι κάμνομεν τὸ ἐπιβάλλομεν βέβαια μετὰ δυνάμεως, ἀλλὰ διὰ τῆς ἰδικῆς σας δυνάμεως... Ἐκάμαμε τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ἰσχυρὸν τὸ ὁποῖον δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐλεημοσύνην κανενὸς ἄλλου Ἔθνους... Ἐπροσπαθήσαμεν ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ ὑψώσωμεν τὸ ἔδαφος τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ βελτιώσωμεν τὴν κατάστασιν τῶν οἰκονομικῶν τοῦ Ἔθνους ὁλοκλήρου, ἰδιαιτέρως δὲ τοῦ κόσμου ἐκείνου ἐκ τῆς ἐργασίας τοῦ ὁποίου, βασίζεται ὅλη ἡ ἐθνικὴ οἰκονομία, τοῦ ἀγροτικοῦ κόσμου. Ὅ,τι ἦτο δυνατὸν ἕως τώρα νὰ κάμωμεν, τὸ ἐκάναμεν, καὶ νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι καὶ στὸ μέλλον θὰ γίνῃ ὅ,τι εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ».

(Ἀπὸ τὸν λόγον εἰς Βυτίναν).

*

«Τὸ νέον Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου ἔχει τὴν πατρίδα του παντοῦ, ὅπου κτυποῦν ἑλληνικαὶ καρδίαι, αἱ ὁποῖαι δὲν ζητοῦν κέρδη καὶ ὠφελείας προσωπικὰς καὶ αἱ ὁποῖαι εἶνε ἕτοιμοι νὰ προσφέρουν ὑπηρεσίας διὰ τὸ γενικὸν καλὸν τοῦ ἔθνους...

Χρειάζεται τεραστία προσπάθεια, πίστις, ἑτοιμότης, αὐταπάρνησις μεγάλη καὶ ἐνθουσιασμὸς καὶ νὰ μὴ ἀκούῃ κανείς, οὔτε «μουρμοῦρες», οὔτε «γκρίνια», οὔτε κακομοιριές, ἀλλὰ νὰ ἀντικρύζῃ τὰ πάντα μὲ θάρρος καὶ φιλοδοξίαν... Θέλομεν τὴν Ἑλλάδα μας νὰ εἶνε ἰσχυρὰ πολεμικῶς, ὄχι διὰ κατακτήσεις καὶ ἔριδας. Εἴμεθα ἔθνος φιλειρηνικόν, ἀλλὰ θέλομεν τὴν Ἑλλάδα μας ἰσχυράν, διότι ἐννοοῦμεν τὸ ἔδαφος μας νὰ εἶνε ἀσφαλὲς...

Ζητοῦμεν ἔπειτα ἐσωτερικὴν ὁμόνοιαν. Αἱ ἔριδες ποὺ μᾶς διήρεσαν ἐπὶ τόσας δεκαετηρίδας ἢ μᾶλλον ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τῆς συστάσεως τοῦ ἑλληνικοῦ Βασιλείου, πρέπει νὰ παύσουν. Διὰ νὰ βαδίσῃ ἕνα ἔθνος ἐμπρός, νὰ ἐπιτύχῃ ὄχι μόνον εἰς τὰ ἰδανικά του καὶ εἰς τὰ ὄνειρά του, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ζωήν του, πρέπει νὰ εἶνε ἐσωτερικῶς ὁμονοοῦν. Καὶ τὴν ὁμόνοιάν μας τὴν ἐξασφαλίζει ἡ ὕπαρξις ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἔθνους τοῦ Βασιλέως. Ἡ Κυβέρνησις τῆς 4ης Αὐγούστου δὲν ἀνήκει εἰς κόμμα, οὔτε εἰς μερίδα, δὲν ἀνήκει εἰς παρατάξεις, ἀλλὰ εἰς τὸν ἑλληνικὸν λαόν... Ἔπειτα εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐπιδιώξωμεν τὴν ἐσωτερικὴν ἀνόρθωσιν τοῦ ἔθνους».

(Ἀπὸ τὸν λόγον εἰς Λαγκάδια).

***

Ἀπὸ τὸ ταξίδι τοῦ Ἄνακτος εἰς τὴν Βόρειον Ἑλλάδα:

Ὑπῆρξεν ἐξαιρετικῶς γόνιμος ἡ περιοδεία καὶ παραμονὴ τοῦ Βασιλέως εἰς τὴν Μακεδονίαν. Μεταξὺ τόσων καὶ τόσων στοιχείων ὑπεροχῆς τοῦ βασιλικοῦ πολιτεύματος ἔναντι παντὸς ἄλλου, εἶνε καὶ ἡ συγκέντρωσις τῆς διηνεκοῦς ἐκπροσωπήσεως τοῦ Ἔθνους ἀπὸ τὸν ἀνώτατον ἄρχοντα, ἡ παράδοσις, τῆς ὁποίας εἶνε φορεύς, τὸ ἐπιβλητικὸν γόητρον, τὸ ὁποῖον ἀσκεῖ ὁ Βασιλεύς. Ἡ παρουσία λοιπὸν τοῦ Βασιλέως μεταξὺ τοῦ λαοῦ, τοῦ στρατοῦ, τῆς νεολαίας, τῶν φρουρῶν τῆς μεθορίου καὶ τῶν παραμεθορίων πληθυσμῶν, ἡ μετάβασίς Του παντοῦ, ἐπηρεάζει βαθύτατα τὴν ψυχὴν καὶ τὴν διάνοιαν πάντων καὶ πασῶν. Καὶ τὴν ἐπηρεάζει ἐπὶ καλῷ. Εἶνε κάτι ἐξαιρετικὸν δι' ὅλα αὐτὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ ἔθνους νὰ βλέπουν τὸν Βασιλέα κοντά των. Ἐξ ἀπόψεως τονώσεως τοῦ φρονήματος καὶ τῆς ἐθνικῆς πειθαρχίας, μία ἐπίσκεψις ἢ εἷς λόγος τοῦ Βασιλέως ἔχουν ἀποτέλεσμα ἄφθαστον. Τὸ εἴπαμεν ἤδη: αἱ περιοδεῖαι αὐταὶ εἶνε μία βαρυσήμαντος ἐθνικὴ πρᾶξις.

(ἐφ. Τύπος, 19-5-1938).

*

Μὲ εἰλικρινεῖς καὶ ἀλησμονήτους ἐκδηλώσεις ἀγάπης καὶ ἐνθουσιασμοῦ ὑποδέχεται ἡ Δυτικὴ Μακεδονία τὸν Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων. Παντοῦ, ὁπόθεν καὶ ἂν διέρχεται ἡ Α. Μ., οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ λαοῦ, οἱ Δήμαρχοι, οἱ Πρόεδροι τῶν κοινοτήτων, προσφωνοῦντες Αὐτόν, τονίζουν πόσον πολύτιμος καὶ τεραστία ὑπῆρξεν ἡ συμβολή Του εἰς τὴν συμφιλίωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καὶ εἰς τὴν γενικὴν ἀνόρθωσιν τῆς χώρας. Δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους καὶ ἀκόμη διότι τὸ ὄνομά Του ὡς στρατιώτου εἶνε συνυφασμένον μὲ τὴν νικηφόρον στρατιὰν τὴν ὁποίαν διηύθυνε ὁ ἔνδοξος πατήρ Του Κωνσταντῖνος, ὁ Ἄναξ γίνεται δεκτὸς μὲ τὰς συγκινητικωτέρας καὶ τὰς πλέον εἰλικρινεῖς τῶν ἐκδηλώσεων.

(ἐφ. Χρόνος, 11-5-1938).

*

Οἱ κάτοικοι τῆς Θεσσαλίας γνωρίζουν ὅτι μόνον ἡ λύτρωσις τῆς χώρας ἀπὸ τὴν κατάραν τοῦ ἐμφυλίου σπαραγμοῦ καὶ ἡ ἀφοσίωσις τῶν κρατικῶν παραγόντων εἰς τὰ ζωτικὰ προβλήματα ἠμποροῦν νὰ δημιουργήσουν τὴν προϋπόθεσιν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀπαραιτήτων αὐτῶν ἔργων, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου ἐξασφαλίζουν καὶ τὴν γενικωτέραν γαλήνην, τάξιν καὶ πρόοδον ὅλου τοῦ Ἔθνους. Καὶ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἄνακτος χαιρετοῦν μὲ τόσον ἐνθουσιασμὸν τὸν πρῶτον παράγοντα τῆς συμφιλιώσεως καὶ ἑνώσεως τῶν Ἑλλήνων, ποὺ κατέστησε δυνατὴν τὴν στροφὴν τῶν ζωτικῶν δυνάμεων τῆς χώρας πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν πρόοδον.

(ἐφ. Ἑστία, 10-5-1938).

*

Ὑπεράνω ὅμως ὅλων τούτων, ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἀναγνωρίζει εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τὴν κυρίαν δύναμιν, ὁπόθεν ἐξεπήγασαν αἱ σημεριναὶ συνθῆκαι, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐπραγματοποιήθη ἡ συμφιλίωσις τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ἐστερεώθη ἡ ἐσωτερικὴ τάξις καὶ ἡ ἡσυχία, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν κυρίαν βάσιν ἐπὶ τῆς ὁποίας ἡ κυβέρνησις τοῦ κ. Μεταξᾶ δύναται νὰ οἰκοδομῇ τὴν ὑλικὴν τοῦ ἔθνους πρόοδον καὶ τὴν ἠθικήν του ἀνύψωσιν. Ἡ θερμότης τῶν ὑποδοχῶν, τὰς ὁποίας ἤδη ἤρχισε καὶ ἀκόμη ἐπιφυλάσσει κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα ὁ λαὸς τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας παρορμᾶται ἀπὸ ὅλας αὐτὰς τὰς σκέψεις καὶ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ αἰσθήματα. Ἡ συνισταμένη των ἀπολήγει εἰς τὴν μεγάλην δημοτικότητα, τῆς ὁποίας ἡ Α. Μεγαλειότης ἀπολαμβάνει μεταξὺ ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν στρωμάτων καὶ τῶν τμημάτων τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

(ἐφ. Ἐλεύθερον Βῆμα, 8-5-1938).

*

Ὁλόκληρος ἡ Θεσσαλία πανηγυρίζει ἐπὶ τῇ ἐπισκέψει τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Ὅστις θέλει ἐπεκτείνει ἐκεῖθεν τὸ ταξίδιόν Του καὶ εἰς τὴν Δυτικὴν Μακεδονίαν. Δὲν πρόκειται περὶ τυπικῶν ἐκδηλώσεων τὰς ὁποίας ἐπιβάλλει τὸ προτόκολλον. Πρόκειται περὶ αὐθορμήτου ἐνθουσιασμοῦ ἐκπηγάζοντος ἀπὸ τὰ στήθη τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, παρὰ τῷ ὁποίῳ πηγαία ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν ἡ πίστις καὶ ἡ ἀφοσίωσις πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Δυναστείαν. Ἀλλ' ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ σημερινοῦ Ἄνακτος ἡμῶν Γεωργίου τοῦ Β' ὁ Θεσσαλικὸς λαὸς δὲν ὑποδέχεται μόνον τὸν υἱὸν τοῦ Στρατηλάτου Κωνσταντίνου καὶ τὸν ἐγγονὸν τοῦ ἐθνομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Α'. Ὑποδέχεται ἀκόμη τὸν Βασιλέα – Συμφιλιωτήν, τὸν Σώφρονα καὶ Φιλοπάτριδα Ἡγεμόνα, ὑπὸ τὴν ἐμπνευσμένην καὶ πλήρη αὐταπαρνήσεως ἡγεσίαν τοῦ ὁποίου ἡ Ἑλλὰς ἐπανεῦρε τὴν ὁδὸν τῶν πεπρωμένων της. Ὅσον καὶ ἂν στερούμεθα ἀκόμη τῆς ἀπαιτουμένης προοπτικῆς διὰ νὰ κρίνωμεν ἐπαξίως τὸ ἔργον τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Γεωργίου τὰ πρῶτα αὐτοῦ ἀποτελέσματα εἶνε τόσον ἐξώφθαλμα ὥστε νὰ δικαιολογῆται πλήρως ὁ ἐνθουσιασμὸς μὲ τὸν ὁποῖον ὁ Θεσσαλικὸς καὶ ὁ Μακεδονικὸς λαὸς ἑτοιμάζονται νὰ ὑποδεχθοῦν τὸν λαοφιλῆ Ἄνακτα.

(ἐφ. Βραδυνή, 6-5-1938).

***

Ἀπὸ τὸ ταξίδιον τοῦ Πρωθυπουργοῦ εἰς Πελοπόννησον:

Ὁ λαὸς ὁλοκλήρου τῆς Πελοποννήσου προετοιμάζεται ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν διὰ νὰ ὑποδεχθῇ τὸν μεγαλουργὸν Κυβερνήτην. Ἡ περιοδεία δὲ αὐτὴ τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ θὰ λάβῃ τὸν χαρακτῆρα πανδήμου ἑορτῆς καὶ πανηγυρικῆς ἐκδηλώσεως τῶν αἰσθημάτων τοῦ λαοῦ πρὸς τὸν μέγαν πατριώτην, ὁ ὁποῖος κυβερνᾷ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν ὁδηγεῖ μὲ χαλυβδίνην θέλησιν καὶ μὲ ἄτρομον χεῖρα εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ μεγάλου προορισμοῦ της.

(ἐφ. Βραδυνή, 15-5-1938).

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ συνεργασίαν ἀπευθυντέον:

E. I. A. R.
Via Montello 5
Trasmissioni greche – Roma

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΜΗΝΟΣ ΙΟΥΝΙΟΥ
ΣΤΑΘΜΩΝ ΜΠΑΡΙ ΚΑΙ ΡΩΜΗΣ

---

2 – ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΒΟΡΕΑ, τέως Πρυτάνεως καὶ προέδρου Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν: « Τὸ Πανεπιστήμιον τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ τῇ ἑκατονταετηρίδι αὐτοῦ ».

5 – ΒΙΝΤΣΕΝΤΣΟΥ ΜΠΙΑΖΙ, καθηγητοῦ ἰταλικῆς λογοτεχνίας Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν: « Ἕκτωρ Ρομανιόλι ».

7 – ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΡΑΒΙΑ, προέδρου φιλολογικοῦ Συλλόγου « Παρνασσός »: « Ὁ βασιλόπαις Νικόλαος ».

9 – ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΜΕΡΜΗΓΚΑ, καθηγητοῦ χειρουργικῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν: « Ἡ πρόοδος εἰς τὰ Βαλκάνια ».

11 – ΜΑΝΟΥΗΛ ΓΕΔΕΩΝ, Μεγάλου Χαρτοφύλακος τῶν Πατριαρχείων Κωνσταντινουπόλεως: « Ἡ 11η Μαΐου ».

12 – ΝΕΙΛΟΥ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ, καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν: « Ἡ ἐπιστημονικὴ καὶ μορφωτικὴ σημασία τῶν μαθηματικῶν ».

15 – ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΠΝΟΥΚΑΓΙΑ, καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν: « Ποῖαι αἱ ἐκ τῆς ἐκλαϊκεύσεως τῆς ἐπιστήμης καθόλου καὶ δὴ τῆς φιλολογίας ὠφέλειαι ».

18 – ΚΛΕΑΡΕΤΗΣ ΔΙΠΛΑ-ΜΑΛΑΜΟΥ: « Ἡ Ἑλληνίδα στὴ ποίηση καὶ στὸ πεζό ».

21 – ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΡΟΥΝΗ, τακτικοῦ καθηγητοῦ ἐν τῷ Ἐθνικῷ Μετσοβείῳ Πολυτεχνείῳ: « Αἱ νεώτεραι περὶ τοῦ φυσικοῦ χρόνου θεωρίαι ».

24 – ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥΡΝΑΚΗ: « Ἡ Ἑλλὰς ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον της πρὸς τὰ μεγάλα της πεπρωμένα ».

26 – ΑΔ. ΠΑΠΑΔΗΜΑ, λογοτέχνου καὶ θεατρικοῦ κριτικοῦ: « Τὸ λυρικὸ θέατρο ».

28 – ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΛΕΦΑ, διευθυντοῦ Μέσης Ἐκπαιδεύσεως Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας: « Ἡ ἐκπαιδευτικὴ μεταρρύθμισις τοῦ 1937 ».

30 – ΣΠΥΡΟΥ ΒΙΚΑΤΟΥ, ζωγράφου, καθηγητοῦ Ἀνωτάτης Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν: « Ἀπόψεις διὰ τὴν Τέχνην ».

Roma 1938-XVI — Tipografia del Senato del Dottor Giovanni Bardi